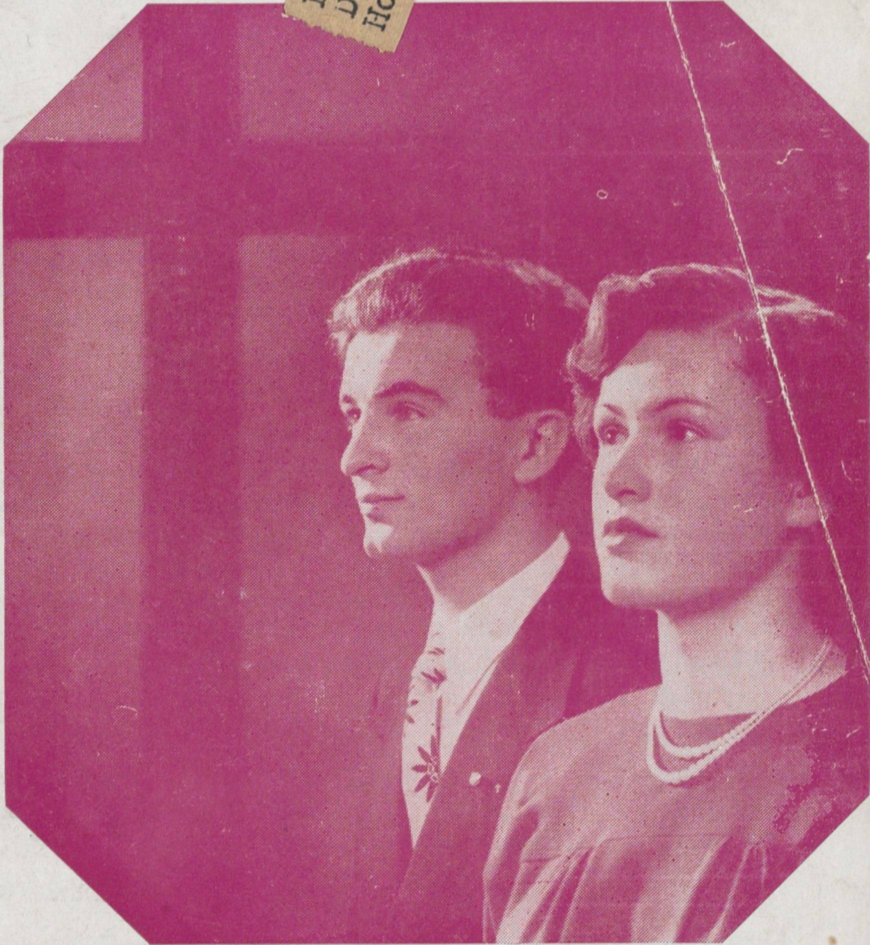
ЮНАЦТВО

YOUTH



ЧЕРВЕНЬ - ЛИПЕНЬ 1952
JUNE - JULY 1952
Рік 8, ч. 6-7 Vol. No. 6-7

ЮНАЦТВО—Домініяльний Орган Українського Католицького Юнацтва (УКЮ)
Виходить раз у місяць.
Річна передплата $1.00
Поодиноке число 10ц.
Address of Manager:
YOUTH, 10746 - 102nd Street,
Edmonton, Alberta

YOUTH—Official Organ of the Ukrainian Catholic Youth of Canada.
Published monthly.
Subscription $1.00 per year.
Single copy 10c.
Address of Editor:
P. O. BOX "G"
Mundare, Alberta.

AUTHORIZED AS SECOND-CLASS MAIL, POST OFFICE DEPARTMENT, OTTAWA

Слівце Подяки

Карнавал У.К.Ю. Західного Екзархату уряджений на цілі "Юнацтва" пройшов з повним успіхом. На цьому місці хочемо зложити слівце признання і подяки тим усім, що до його успішности причинились працею і жертвами.

В першу чергу складаємо щире признання і сердечну подяку всім контестанткам, що брали участь у цьому карнавалі. Своєю працею вони доказали, що люблять свій журналик "Юнацтво" і що наша молодь завжди готова до праці для спільного добра.

Також не можемо поминути мовчанкою і всіх тих оо. Парохів, що в цьому ділі подали нам помічну руку, особливо-ж тим, що з їх парохій були контестантки, а саме Впр. оо. С. Шевчук, ЧСВВ., Едмонтон, (Св. Йосафата), В. Сорока, ЧСВВ., Едмонтон, (Св. Василія), Д. Джоголик ЧСВВ., Калмар, В. Гринишин ЧСВВ., Равнд Гил, А. Химій ЧСВВ., Борщів, В. Підскальний ЧСВВ., Мондер, Є. Химій ЧСВВ., Вегревил; Всеч. оо. В. Чопей, Стар-Ламонт, В. Тарнавський, Новий Київ, Б. Ганушевський, Іннісфрі, В. Жолкевич, Радвей.

Рівно ж дякуємо щиро всім організаціям, що помагали в розпродажі карнавалових книжочок, чи чим небудь іншим причинились до спільного діла.

Особливішу подяку складаємо Управі У.К.Ю. Західного Екзархату і карнаваловому комітетові за вміле переведення карнавалу.

Наше видавництво цінить дуже високо їх ідейну працю і віримо, що й на дальше ми знайдемо в них поміч у великій праці для добра нашої дорогої молоді, а вслід за тим для добра нашої Церкви і нашого народу.

Видавництво "Юнацтво".



ЮНАЦТВО YOUTH

Рік VIII Едмонтон, Алберта Червень - Липень Число 6-7

Серце Христове — рятунок душ

Найбільший гріх сьогоднішнього світу — це грубий матеріялізм. Всякі вигоди, достаток і добробут під оглядом матеріяльним довели людину до духового занепаду. Ані знання ремесла, ані вишколення умове чи зовнішне не мають сили піднести людину до вищих річей, не можуть надати їй ідеалу. Тому люди, занурені в добра цього світу, не дбають про ласку освячаючу, а вслід за тим відхиляються від своєї цілі.

Щоб вляти в серця людей любов до Бога, щоб надати їм ідеалу, то треба нам усім зближитися до Христа. Тридцять і три роки Христос ходив по цій землі, і за той час своїм прикладом та наукою зробив багато добра для душ. Та любов Ісуса у Пресвятій Евхаристії, любов Його Найсвятішого Серця до сьогодні мають чарівну силу. Христос бажає, щоб кожна християнська душа черпала ласки з тої криниці. Христове Серце палає любовю до всіх. Він жде на нас і тихим Своїм голосом кличе: "Прийдіть до Мене всі струджені і обтяжені, а Я успокою вас"; "Прийдіть, Я жажду" . . .

Приходімо часто, особливо у цьому місяці червні, до Христового Серця. Це Серце навчить нас оцінювати вартість життя. Христос хоче, щоб ми жили при Ньому, близько Його Серця. Він хоче вляти нам правдиву мудрість, хоче навчити нас працювати для вищих річей; Христос хоче загріти наші серця любовю; Він бажає щоб ми, — українська католицька молодь, не тільки самі були добрі, але дбали про тих, що пішли манівцями. Душі для Христа є дорогі. Бо за них Він проляв Свою Кров. За нас Ісус терпів і помер.

Нехай Христова любов заохотить нас до праці над спасінням і освяченням наших душ; нехай Його приклад нести поміч другим загріє і нас до діл любови. Йдімо вперед з Христом. Але не самі Організуймося під прапором Христа. Нехай наші діла будуть гідні і високі. Бо Христос з нами — Він нашим Провідником!

Ukrainian Catholic Youth of Canada

Dominion Executive, Winnipeg

BULLETIN No. 2 May, 1952

Your Dominion Executive extends to all U.C.Y. Executives in our Diocese across Canada and all of our members a very cordial greeting once more with this second official bulletin.

We must stress once more the grave importance of carefully studying each bulletin and where specific requests and information are required at Winnipeg by this Executive, immediate consideration and action be given to these requests.

The following items are forwarded for your information and necessary action where required: —

(1) The Dominion Executive has been carefully working as a Board of Revision on our U.C.Y. Constitution, and at this time we officially advise all Diocesan Executives to very earnestly and with proper care consider the study of our Constitution, and before October 31, 1952, send in to us at Winnipeg, any:— Comments; Suggestions of revisions on any point in the Constitution; Proposals of new additions; Deletions; Any other remarks pertaining to this important undertaking.

The Dominion Executive believes that the final result will no doubt mean the publishing of an entirely new book, but that generally the sections will remain, with the exception of any pertinent changes relevant to financial and fees, incorporation of Diocesan governing bodies and generally enlarging our Constitution to meet our growth within the past three years.

The presentation of the official completed draft of the proposed changes of our Constitution will be made to the Arch-Exarchate in Winnipeg and in conjunction with the Exarchates of the other three Dioceses the new Constitutional Amendments will be officially confirmed and upon such action will become binding upon all U.C.Y. Executives and members. This, naturally, will not occur, the Dominion Executive believes, until late '52 or early '53. Meantime it is very important that we have each Diocesan Executive's views, suggestions and proposals. We anxiously await your letters.

You will note that this important work is directed to the Diocesan Executives and not the U.C.Y. generally across Canada. Through this medium the Dominion at Winnipeg must work, as it is logically understood that the Diocesan Executives are the official governing body of the Diocese and therefore is in close touch with their respective situations. The Diocesan Executive is therefore free to carry out their own plan as meets with their situation in regards to the revision of our Dominion Constitution. If local executives or regionals are discussing this bulletin through the published medium of our "YOUTH MAGAZINE", we take this opportunity therefore to request that they send in any queries or suggestions to their respective Diocesan Headquarters.

To the Diocesan Executive, may we point out that, this matter not be treated lightly, but taken into immediate consideration and to further the work more expeditiously a "Constitutional Study Group" may be appointed who can interpret the Diocesan suggestions to us at Winnipeg.

The Forgotten Man

It is a queer. but true fact, that the one who coins his perspiration into pennies to support his family, becomes the most forgotten member in it. This is, of course, the father. Children always remember their own birthdays; they remember the more important events in their brothers' and sisters' lives; they remember their mother at least one day a year; but do many children remember their fathers? Is not this most important person, the head of the family, the most forgotten man in almost every family circle?

Department stores, toward mid-June. may suddenly start loving fathers from the bottom of their bulging stock-rooms up to the top of their clanging cash-registers, but otherwise he is taken pretty much for granted — like the furnace in a home. This does not mean that you have to shake him down if you want something, or, that you will have to watch him or he will go out, but what we mean is that the average father, like the average furnace, is very much in the background. The furnace serves obscurely. You never show it off before visitors.

And how do we, UCY-ers, treat our fathers? Is he our father only because he has to care for us? Should he not be our father in our conduct towards him? Let him be our father not only on Father's Day. but throughout the year!

Let us show a greater appreciation of our father in our whole attitude, our thoughtfulness, our kindness and our affection. Let our whole life say: "Our father, who art on earth, and who gives us our daily bread, forgive us our trespass in taking you for granted".

UKRAINIAN CATHOLIC YOUTH OF CANADA

There are a number of other items that should be published in this Bulletin but your Dominion Executive realized how very important our Constitution work is and therefore Bulletin No. 2 is devoted strictly to this major item. Our June Bulletin (No. 3) will go forward around June 15th and will contain information dealing with Ukrainian Catholic Press in Canada and Plans of Activities for U.C.Y. Clubs. Each bulletin is published in the official U.C.Y. organ in "YOUTH", at Edmonton for general information of all U.C.Y. members across Canada.

We close this bulletin with a mention of the U.C.Y. Diocesan Convention at Edmonton which was scheduled for May 30, 31, and June 1st. We are sure our Good Lord has blessed this Convention with complete success. We trust we shall be in receipt of the official report on this Convention very soon.

To the Manitoba Diocese, congratulations on the wonderful success of the Marian Day in May, held in conjunction with our Roman Catholic friends, but under the sponsorship of the Ukrainian Catholic Youth of Manitoba Diocese.

May we also thank the Saskatchewan Diocese for their prompt reply to our questionaire as well as the Western Diocese and Manitoba. May we have some news from the East please?

God Bless you all in your endeavors for the common good of our organization upon which the foundation of our national and cultural heritage and future is so very vitally based.

Sadie Yankowski, Secretary Michael Bakuska, President.

З Новим Запалом до Праці

З'їзд У. К. Ю. Західного Екзархату

31 травня і 1. червня ц. р. відбувся в Едмонтоні З'їзд У. К. Ю. Західного Екзархату Канади. Метою його було зробити підсумки дотеперішньої праці, скоординувати працю Відділів і виробити відповідні пляни на будуче. Головну увагу з'їзд присвятив справам організаційним, передовсім організації нових Відділів та відділів Доросту У. К. Ю., як також справі свого органу "Юнацтво". На З'їд приїхали делегати та представники парохій Алберти і Британської Колюмбії — всіх около 30.

Перший день нарад.

В суботу, 31. травня в год. 2 попол. почалась реєстрація делегатів і репрезентантів. Наради З'їзду почались в год. 3. П. М. Боднар, голова Дієцез. Управи У. К. Ю. привітав делегатів і гостей. Зараз на початку вибрано резолюційну комісію, до якої ввійшли о. Н. Свірський, ЧСВВ., Е. Мацала, делегат з Ванкуверу, П. Козяк, член Пров. Управи, Едмонтон, п-на М. Пігович з Мондеру і п-на Оленка Мальована зі Стар. Потім делегати складали привіти і звіти з праці поодиноких Відділів.

Найбільше активними виявились відділи з Мондеру й Ванкуверу. Відділи Едмонтону (св. Йосафата й св. Василія), Стар-Пено, Равнд Гил, Калмар, та інші стараються додержувати їм кроку у змаганнях за великі ідеали У. К. Ю.

По привітах о. Н. Свірський виголосив реферат на тему: "Основи Ідеології У. К. Ю.", що тривав коло 40 хвилин й був осередною точкою цілого з'їзду. В ньому з'ясовано відношення нашої молоді до нашого українського католицизму, до українського народу й канадійської держави.

З черги прмоовляв о. д-р. М. Сопуляк, що виконує обовязки духовного асиестента У. К. Ю., про завдання цьогорічного з'їзду та хосен з полученого з ним контесту популярности.

Третім промовцем був п. Петро Козяк, який говорив про методи поширення праці й організування нових Відділів

По рефератах вивязалась жива дискусія. На ній порушено багато організаційних справ, як також положення нашого журналу "Юнацтво", та подано резолюційній комісії в загальному проєкти резолюцій. Ця перша сесія закінчилась коло год. 6-ої спільною знимкою.

Вечором відбулась прикладна товариська забава, що пройшла в дуже гарній, родинній атмосфері.

Другий день З'їзду.

Другий днеь з'їзду почався торжественною Літургією, що її відслужив у катедральному храмі св. Йосафата Всесв. о. Мітрат В. Лаба в сослуженні о. С. Шевчука ЧСВВ, ігумена в Едмонтоні, та о. Н. Свірського з Мондеру. Відповідну до хвилини святочну проповідь виголосив о. д-р П. Градюк.

Безпосередньо по Службі Божій відбувся в залі Народного Дому спільний обід для делегатів і гостей. В часі цього обіду склали з'їздові свої привіти о. Генеральний Вікарій В. Лаба, який промовляв в імені Преосв. Кир Ніля,, що саме тоді перебував у ЗДА, куди виїхав на посвячення нової Семиніраії у Вашингтоні. Від БУК промовляв п. І. Боцюрків, від ЛУКЖ п-ні К. Петецька, від парохії св. Йосафата о. С. Шевчук.

Зараз по обіді ідбулася друга сесія з'їзду, що на ній виголосила реферат про завдання і працю дівчат

у відділах У. К. Ю. п-на М. Балаш. Потім вивязалась знову жива дискусія на якій прочитано, обговорено й ухвалено резолюції, що підготовила резолюційна комісія. Предсідником сесій був п. М. Косс, член дієцезальної Управи У. К. Ю. Зах. Ексархату.

Резолюції З'їзду:

З'їзд Українського Католицького Юнацтва Апостольського Ексархату Західної Канади, що відбувся в Едмонтоні в днях 31 траня і 1 червня 1952 р. заявляє:

Вірність і відданість Святішому Отцеві Папі Римському, нашій Українській Католицькій Церкві і нашому ВПреосв. Кир Нілеві Саваринові, ЧСВВ.

Співчуття Королівській Родині по втраті дорогого Монарха; льояльність новій Королеві Єлисаветі і нашій новій батьківщині Канаді; готовість до праці й жертви в її боротьбі з комунізмом та в змаганні приспішити справедливий мир у світі.

З'їзд складає поклін нашим українським Мученикам за віру та солідаризується з братами, що є за „залізною куртиною" в їх боротьбі за волю і кращу долю українського народу.

Організаціям типу Католицької Акції і своєму Домініяльному Проводові З'їзд засилає сердечний привіт.

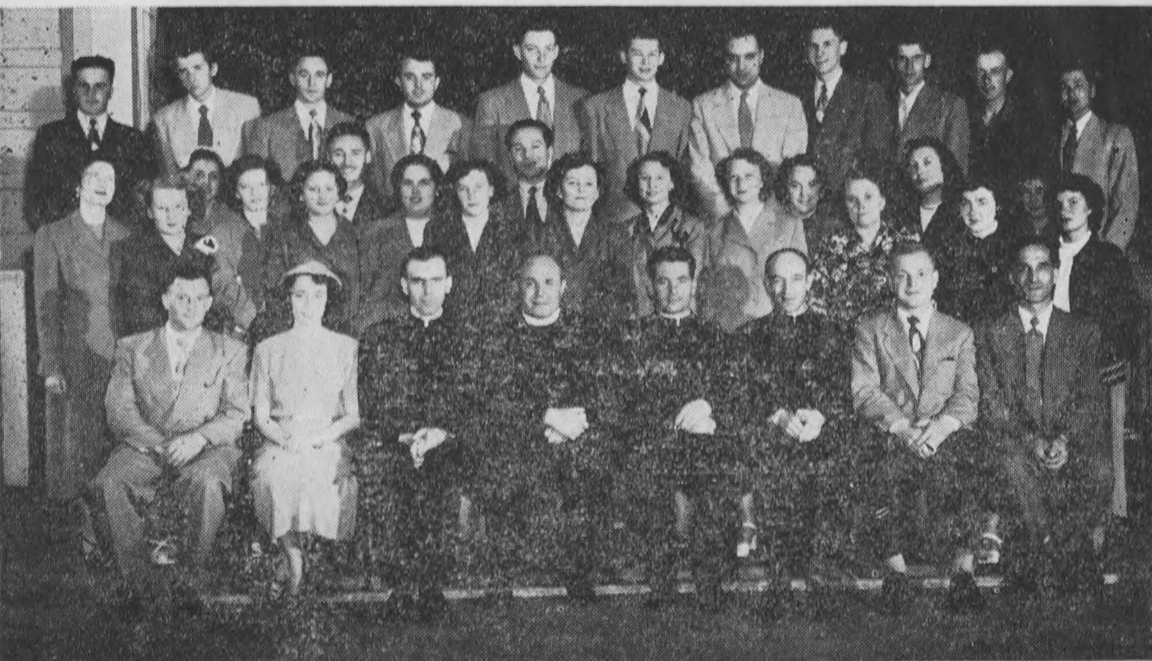
У справах організаційних

З'їзд просить Преосвященного Ексарха назначити духовного асистента для У. К. Ю., що присвятився б виключно справам молоді.

Зїзд поручає Провінціяльній Управі перевести реорганізацію Відділів, що перестали діяти та організацію нових, де їх ще досі не було.

Укладати й подавати відділам плян праці бодай що три місяці згід-

Учасники Зїзду У.К.Ю. Західного Ексархату в Едмонтоні



В першому ряді: С. Грушовець; Л. Прийма, секр. Пров. Управи; о. В. Підскальний ЧСВВ; о. М. Сопуляк, викон. обов. дух. асистента; о. Н. Свірський ЧСВВ; о. Е. Білик, редактор "Юнацтва"; М. Косс; М. Боднар, голова Пров. Управи.

но з потребами і обставинами, та вимагати від Відділів кожнразового чвертьрічного звіту.

Уряджувати окружні з'їзди У. К. Ю.

Щорічно відбувати карнавал, чи контест популярности на цілі У. К. Ю.

Поодиноким відділам З'їзд поручає:

Організувати доростаючу молодь при кожному відділі.

Кожного року відбути кількаденні реколекції.

Кожний Відділ у часі своїх загальних сходин має призначити відповідний час на студії української мови, історії і літератури.

Кожний Відділ повинен вислати кількох своїх членів на літні Курси

ПЕРШИЙ КАРНІВАЛ У.К.Ю. ЗАХІДНОГО ЕКСАРХАТУ
(30 травня до 1 червня, ц.р.)



П-н Орест Демків, голова Централі Українців Католиків Західного Ексархату, коронує королеву—п-ну Евелину Сич—з округа Равнд Гил - Калмар.

У. К. Ю. в Едмонтоні.

Оснувати чи збільшити свою бібліотеку.

Організувати спортові дружини і по змозі власну спортову лігу.

Підшукати відповідного власного кореспондента, що давав би не тільки звіти, але й дописи до "Юнацтва".

В справі журналу "Юнацтво" з'їзд поручає, щоб члени відділів при вплаті своєї щорічної вкладки вплачували також і свою передплату на "Юнацтво".

Карнавал і Контест Популярности

Рівночасно зі З'їздом відбувся також карнавал і контест популярности в змаганні за титул королеви У. К. Ю. на 1952 р. До змагання станули десять контестанток, які своєю жертвенною працею причинились дуже до успішного переведення карнавалу. Корону дістала п-на Евелина Сич з округи Равнд Гил - Калмар, що здобула 9,300 голосів; першою княхинею вийшла п-на Лелійка Мороз, Едмонтон св. Йосафата — 6,600 голосів; а другою княгинею стала п-на Маргарета Івасюк з Борщева — 4,600 голосів.

На закінчення з'їзду й контесту відбувся в неділю 11. червня в залі Народного Дому святочний концерт, який відкрив Всеч. о. Сопуляк сердечним привітом для молоді і гостей, що щерть виповнили простору залю. Впр. о. Н. Свірський склав щируподяку від видавництва "Юнацтва" та від карнавалового комітету всім контесаанткам за їх таку щиру, безкорисну працю, тим всім отцям парохам, що не відмовились подати помічну руку, а також всім організаціям, що причинились до успішности того карнавалу. Присутні нагороджували їх гучними оплесками.

Під кінець концерау відбулась коронація королеви, що її вміло перепровадив п. Орест Демків, голова Централі Зах. Ексархату.

Програма Концерту

"Україно" — хор—М. Гайворонський; Вступне слово — о. д-р М. Сопуляк; "Ходить сорока" — хор — М. Лисенко; "Чоботи" — хог — Юнацтво з катедри; "Укр. думка" — пяно сольо — Леся Демко; "Ой там за Дунаєм" — дівочий хор з каaедри! "Гандзя" — Едвард Вінцентович — сольоз з фіз-гармонією; "Сіянка" — танок — дівчата з катедри; "Віденський вальс" — Йоган Стравтс — Маргарета і Володимир Бабичі з Північного Едмонтону; "Золотий черевичок" — казка — Юнацтво з Мондеру; Вязанка українських пісень — орхестра УКЮ Південного Едмонаону.

Хор УКЮ Південного Едмонтону — Диригент — п. Василь Курило: "Ми йдем вперед" — Вахнянина; "Молитву Пролію ко Господу" — зо збірника Касторського; "Святий Боже" — Бортнянський; "На городі калинонька" — М. Лисенко. Коронація — Розігравка; Боже Королеву Спаси.

* * *

Віримо, що після провірки своїх сил і пороблення відповідних рішень та постанов, заохочені гарними успіхами члени У.К.Ю. Західного Ексархату візьмуться з новим запалом до дальшої праці — на славу Богові, а на добро своїй Церкві, рідному народові й державі.

LAUGH WITH US

"Do you do your own work, or do you keep a maid?" asked one lady of another.

"Yes, I do," was the reply.

"Do which?" came the puzzled rejoinder.

"Keep a maid and do my own work," was the weary reply.

* * * *

IN THESE days of inflation, it is virtually an insult to tell a girl she looks like a million dollars.

* * * *

Helpful Hints

The summer months ahead will find you taking recreation in many different ways. But remember that you should honor and glorify God in your play just as in your work or your prayers. Recreation gives you many chances to practice Christian charity toward your companions. Help others to enjoy themselves instead of thinking always about fun for yourself. A good Christian is a good Christian everywhere and at all times. He puts his religion into practice when he plays a game or goes to a show or enjoys an outing with his friends.

Many of you will have work to do for at least a part of the summer. Boys who live on the farm help with the chores and the harvesting of crops, while the girls assist Mother with the housework and do ever so many other things. Boys and girls who live in the city can do much to help their parents about the house or perhaps work at regular or part-time jobs. Here again, put your religion into practice. Whaever duties you have, do them faithfully and cheerfully. Your aim should be always to do God's will, in the humblest as well as the most important tasks. Other people judges — and also our Church and our faith—not so much by the amount of time we spend in prayer, but rather by the way they see us live day by day.

Of course, we know that we cannot live good Christianl lives unless we devote a reasonable amount of time and attention to the worship of God. We pray, we assist at Holy Mass, and we receive the sacraments for two reasons: to glorify God and to obtain God's blessings for ourselves and others. You will be more or less on your own in the summertime as compared with the months of the school year. If you are not a bit careful, you may grow careless about following a regular schedule in regard to your religious practices.

There are certain things that you should resolve to do during the vacation time. In the first place, be sure to say your morning and evening prayers every day; and do not forget to pray before and after meals, whether you eat at home or out on a picnic. When you receive a favor, thank God for it. When you have a problem, ask God to help you. Then, of course, no good Catholic would think of missing Holy Mass on a Sunday or a holyday of obligation. And how about going to Mass occasionally on weekdays. Some boys and girls would find it hard to do this, but many of you could easily attend Mass on at least one weekday of each week; say, on Friday in memory of the Passion and death of Our Lord, or on Saturday in honor of Our Lady.

We must not forget to receive the sacraments frequently and devoutly. When we go to Confession, we receive forgiveness of our sins and God's grace helps us lead better lives. When we receive Holy Communion, Our Lord Himself comes to us in Person to nourish our souls with His grace. I'm sure you will try to eat your meals regularly to keep up the strength of your body. Don't starve your soul either; nourish it frequently on the Bread of Life. Once a month should be the minimum, but try to go to the sacraments every week if you can. And just think of the abundant graces you will receive if you approach the Holy Table every day. Try at least to receive sacraments on the First Friday of each month in honor of the Sacred Heart of Jesus, and on the First Saturday in honor of the Immaculate Heart of Mary.

Thus we leave you for the summer. We commend you to the care of our dear Lord and His Immaculate Mother. We pray that they may guide and keep and protect you during the summer months.

Perhaps you will be good enough to say a little prayer now and then for us and for all who have helped you in any way in the study of your religion.

о. Н. Свірський ЧСВВ

Ідеологічні Основи У.К.Ю.

Реферат виголошений на Зїзді У.К.Ю. Західного Ексархату в Едмонтоні, Алта. — 31 травня 1952

Останні століття звичайно називаємо боротьбою ідеологій, особливо двох ідеологій, двох світів — християнського - католицького й безбожницького - комуністичного. Ці ідеології ведуть боротьбу за володіння світом, за людські душі, особливо ж за душі молоді. Залежно від того, котра ідеологія переможе в душі молоді, такою та молодь буде.

ІДЕОЛОГІЯ — це збір правд, засад, так сказати б, непорушних догм, уложених в одну впорядковану систему. Звичайно ті всі правди основуються на одній основній правді і від неї мають свій характер, чи напрям. Ці правди кермують життям людини, вони стають напрямними в її змаганні до остаточної мети. Такою основною правдою в християнській ідеології, є існування одного всемогучого Бога.

Впродовж історії потворилось багато різних ідеологій — ідеологій всесвітнього, народнього, суспільного, організаційного, чи також особистого значення. Це ідеології, що захоплюють увесь світ, даний нарід, якусь верству суспільства, якусь одну організацію, чи особу. Ті ідеології часто одна від одної залежні, часто взаємно доповляються. Вартість даної ідеології пізнати по її головній ідеї; по остаточній меті та по засобах, що до тої ідеї мали б довести.

Це так кілька слів про ідеології взагалі. Приступаємо до ідеології У. К. Ю., що є темою цього реферату.

У. К. Ю., як організація нашої молоді, має також свою ідеологію— себто має намічену велику мету й цілу систему засад напрямних, що нас до тої мети мають допровадити.

Мета У. К. Ю., — це виробити своїх членів, нашу українську молодь, на добрих християн - католиків, свідомих українців і повновартісних громадян Канади. Вже сама мета вказує нам на ці головні, основні бази, що на них основується ідеологія У. К. Ю.; це католицизм та український і канадійський патріотизм. Ці три основні бази, зложені в одну гармонійну синтезу, дадуть нам величну й сильну ідеологію У. К. Ю., що поведе нас до великих ідеалів, якими є наша Українська Католицька Церква, Український Нарід і Канадійська Держава. Приступаємо до з'ясування кожного з цих ідеалів.

Наше юнацтво в першу чергу— це юнацтво католицьке. Це значить, що завданням нашої організації є дати своїм членам повне знання правд католицької віри й обовязків католицького життя та переводити в життя, як також привести до пізнання тих правд і того життя, ту частину української молоді, що може й не зі своєї вини стоїть від них осторонь.

Коли говоримо про католицизм, то не думаємо тут про католицизм взагалі,але про наш **український** католицизм, питомий нашій Українській Католицькій Церкві, католицизм у нашохму обряді. Пізнати загальні засади католимизму ми можемо і в чужих школах, можемо знайти багато про це в різних книжках, чи релігійних часописах, але пізнання нашого українського католицизму може нам дати тільки наша Церква, що вона й старається зробити саме через нашу орга-

нізацію У. К. Ю. Отже наша організація має дати нам змогу цей наш католицизм пізнати, його полюбити, до нього принаватись, ним жити. ·

Та можемо поставити собі питання, чи існує щось таке, як український католицизм, чи взагалі в Католицькій Церкві можливе таке поняття, як окремий католицизм? Відповідь коротка — так! Коли в рямцях того самого латинського обряду можуть бути різні католицизми, то тим більше може він бути й там, де є повна різниця обряду. Розуміється, ті різниці не будуть у вірі, але в дусі народу, в його культурі, в його способі Богопочитання. Коли можемо говорити про айришський, чи французький католицизм, то тимбільше можемо говорити про католицизм український. Католицька Церква є одна для всіх людей, для всіх народів, але вона не вимагає, щоб усі люди були одною нацією, одним народом, хіба остільки, що ввесь католицький світ є одним народом божим. Кожний нарід може розвивати свій католицизм згідно зі своїм духом, своєю вдачею, чи традицією.

Ми маємо свій український католицизм. Творцем його були великі світочі історії нашої Церкви — Іпатій Потій, Велямин Рутський, св. Йосафат. Для нього вони жертвували всі свої труди, своє життя і свою кров — за велику ідею злуки українськоко народу з правдивою Христовою Церквою. Наш католицизм, — це католицизм в повному значенні цього слова. Він є в повній згоді з Апостольським Престолом, в злуці з Хрисовим Намісни-

(Прод. на стор. 19)

There'll Never be Another You

I think of you often. In fact, you leave me at a loss. I don't know whether to say you startle or puzzle me. But you certainly are a surprise. What's surprising about you, is not what you can do or what you have. The real surprise is the fact that you're you.

The other day I heard a song that made me think of you. It went something like this—

Not that you are fair, dear,
Not that you are true.
Not your golden hair, dear
Not your eyes of blue,
When we ask the reason,
Words are all too few,
Still I know I love you, dear,
Because you're you.

I suppose you'll say it,s the same old song. In different words, perhaps, but still the same—silly and superficial. Perhaps.

Did you know that behind that song, lying like a huge foundation stone, is one of the most solid and fundamental concepts of philosophy—the idea of perfection

We may give this as a definition of perfection: **a thing is perfect when it is itself.** By that we mean that a thing is perfect when it has all the things it should be. That's why you,ll never be perfect and God's love for you will never be satisfied until you're you.

However, there is one thing you should remember. By being yourself, I don't mean being your bad self. For really, your bad self is not yourself at all. In one sense it is, but in another sense it's not. Badness is a negative thing, an absence, a lack of a good you should have. So see. when you're bad you're really not yourself. You're only a tattered rag of yourself . . . empty . . . and full of all kinds of wants. Only a saint is really himself. Only a saint has a full personality.

We can say even more about you. It is so important that you be yourself, that

if you are all kinds of other things and all sorts of other people, but not yourself, you're failure. No matter what a thing may be, if it is not itself, it has failed miserably.

A Pipe Or Straw

Take for instance two conveyors of liquids—a drinking straw and a piece of water pipe. About all the straw is good for it to get liquid out of a glass into your mouth. But the pipe, even if it leaks and can't carry water, can do any number of things. If you are a Boy Scout you can use it to drive in stakes or for a tent pole. You can hold up the clothes line with it. If you are athletically inclined you can make an acrobatic bar out of it or beat people on the head. Why, there are all kinds of useful and wonderful things to do with it. But if it will not do the one thing for which it was made—if it won't carry water—then in spite of its other brilliant achievements, the lead pipe is still a dull and dismal failure.

And its little brother, the pale thin drinking straw, if it does nothing else during its brief sojourn in this tavern of tears but the one thing it was made to do, namely to get a drink into your mouth, it has been a gurgling and uproarious success.

Thomas and Francis

Take two men who were uproarious success at being themselves: St. Thomas Aquinas and St. Francis of Assisi.. Perhaps not two men were ever so unlike and yet both are called angels. I suppose, to show what skyrocketing successes they made of themselves.

Thomas is called the Angelic Doctor; Francis is the Seraph, il Serafico.

Thomas like cherub attained God by an act of contemplation; Francis like a seraph grasped God by an act of love.

Thomas was like a huge thinking machine that went to God by an unbroken chain of rationality; Francis grabbed a few truths, like a man grabs his hat in a mad dash after the bus, and went out and lived the rest of his life.

The huge Sicilian Ox could never have followed after Francis who flew across the world like a brown leaf or a burning ember blown by an autumn wind. But neither could Brother Francis of Assisi have fed on the Summa Theologiae, even if Brother Thomas in his meek and gentle way had assured him that it was only straw. Before noon, Francis would have run out of the schools, waving his arms and shouting: "For the love of God and holy simplicity, somebody save me from the burden of this confusion!"

Yet both men attained God. Thomas was rewarded for his studies by hearing God say to him, "Thomas thou hast written well of me." Then, God reached His Hands out to the East and the West, to the ends of being and the extremities of existence and offered Thomas anything, including Himself.

Francis found the same God on a mountain top. He was praying for love . . . that he might feel the love of Christ for all men, and that for the love of Christ he might suffer His passion. We know what happened:

A seraph, the symbol of love, appeared and Francis was so filled with the love of Christ that His wounds burst forth onto his body. Forever il Poverello, the little poor man, would bear about with him five blood red rubies in his hands and feet and side.

You're Different

That's the end of the success stories. They were themselves, and therefore they were wonderful. As a consequence they made God, as He Himself said, "wonderful in His saints.'"

You, too, will be wonderful if you will but be yourself and you'll make God wonderful in His saints. You see, you're different. You were born of different parents, went to a different school, had different things, lacked different things, loved different people, and so now when you turn to love God, He can say "there is found none like unto him, none." You will love God as no one has ever loved Him . . . in your own way.

There'll never be another you. Among all the things that exist you stand apart, like a single solitary star shining in a summer night. You are unique. You are irreplaceable. God will not repeat Himself. There'll never be another you!

THE U. C. Y. LEAD

at ST. BASIL'S VILLA

JULY 6th to AUG

PURPOSE

To prepare the Ukrainian Catholic Youth for the important task of safe-guarding the future of our Church and nationality in Canada,.

FACULTY

The choicest Ukrainian youth leaders in Western Canada — Brother Methodius, Father S. Kurylo, Father B. Sloboda and others.

SUBJECTS

Doctrines of the Catholic Church, our Rite, history, etc.; Ukrainian language, literature; music, singing, sports, folk dancing, leadership, etc.

Cordially Inv

BOYS *and*

from every family, c

on behalf of

Ukrainian Cath

Alberta Se

Catechism course will be co
for children under 14½ yea
August 3rd.

ENJOY YOURSELVES

BY

* Spending your holidays at one of the ni
* Associating with the finest of the
* Enriching your knowledge ever
* Preparing yourself for life

We went
on other
farm to see
the horses
Mary

DERSHIP COURSE

LA -- near Pigeon Lake

UGUST 3rd, 1952

Inviting All

and GIRLS

amily, club or parish
ehalf of the

Catholic Youth

rta Section

ill be conducted at the lake
4½ years from July 13th to

PLACE

St. Basil's Villa near Pigeon Lake. Classes at the Villa Auditorium. Separate dormitories for boys, separate lodging for girls.

RETREATS

Retreats will be conducted before the Course. Mass will be said daily for your benefit.

FEE

Tuition fee — —	$15.00
Room and board for entire course	$45.00

APPLY TO:

St. Basil's Residence, 8317-105 Street, Edmonton

OR

St. Josaphat's Residence, 8820-111 St., Edmonton

S *DURING* VACATION

BY

the nicest lakes in Alberta
of the Ukrainian Youth in Canada
e everyday you spend with us
or life

APPLY TODAY!

Sacred Heart, St. Joseph's
in Commencement Excercises

Many were unable to gain admission to the Roxy Theatre Sunday afternoon to witness the eleventh annual commencement exercises of Sacred Heart Academy and St. Joseph's College and every available seat was occupied when the dignified program got under way at 3 p.m. with the processional. The 21 young ladies in their smart graduation robes and mortarboards and 27 young men in their "Sunday best" were "collegia" in every way as they took their place on the stage. His excellency. Bishop A. Roborecki, D.D., presided|

Spring blooms and school colors were used effectively as decoration and Army Cadets, spic and span in their uniforms, acted as ushers.

Genevieve Edna Bryski welcomed the visitors in the salutatory, given in both English and Ukrainian. It was a splendid presentation that got the program off to a fine start.

SALUTATORY

"On behalf of the graduating classes of Sacred Heart Academy and St. Joseph's College, I greet you with a hearty 'welcome'," she began. "These graduation exercises, your presence here intensifies too the significance of this great day, for to us this day is a historic one in our lives. As we face you, with our hearts aflame with excitement and deep emotion, we thank you for having come to increase the happiness of this occasion.

"We deem it a great honor to graduate in this year when the Sisters, our dear teachers, are celebrating the golden jubilee of their Congregation's existence in Canada. This year they crown fifty years of an inspiring history of service and devotion among their Ukrainian people, and above all. among Ukrainian youth. May God grant them many more years that they may guide thousands of other fortunate girls to a better way of life.

"First of all, we welcome His Excellency, Bishop Roborecki, Exarch for the province of Saskatchewan. who has become our trusted friend during his frequent visits to Sacred Heart Academy and St. Joseph's College. We have learned that our beloved bishop has our interests and welfare at heart, and as a token of appreciation, Your Excellency, we give you a new pledge of our fidelity. Under your leadership, we shall follow the Cross of Christ and cherish in our hearts the love of God, of our Church and our country.

"Reverend Fathers, we welcome you to our graduation exercises. Your presence here is further evidence of your zealous interest in our spiritual and temporal welfare. Thank you for coming.

"Beloved parents, as we look upon you assembled here today, our hearts swell up with new emotions of love and gratitude. We welcome you foremost, for this is, above all, your holiday, your triumph. Were it not for your love, your labors and sacrifices, we should not have the joy of this day. We are proud and glad to have you with us today. May the happiness you experience today be in a small way a recompense for your devotion to us.

"And now we extend our warm welcome to a very distinguished guest. It is truly an honor to have with us Mr. C. H. Andrusyshen, associate professor on the faculty of the University of Saskatchewan, who will address the graduations.

"Honored friends and guests, we once more say 'welcome' to this the sixteenth graduation exercises of Sacred Heart and St. Joseph's College".

GUEST SPEAKER

Materialism is the greatest enemy of the present age and nothing is so important in the present set-up as is self-discipline. C. H. Andrusyshen, Ph.D.,, University of Saskatchewan, told the graduates.

The speaker advised the young people not to be too eager to rush into the future to discover what mystery lies ahead or to try the strength of it's current, but rather to let the future arise to take you in gradually as it will. He told the graduates they were entering an uncertain world, one full of pitfalls, cruelty, strife, knotty problems, confusion and complexity but that it is the duty of all to avoid the sin of despair. Materialism, he said, is the greatest enemy man has ever known and as a result spritual values have become neglected and sometimes often sneered at. "Beware of materialism, guard against it, for once the spiritual needs are neglected, life is useless and aimless,', Dr. Andrusyshen said.

He asked the gathering to consider and combat "certain negative instances reaching us from the United States in the shape of bad literature, films and where inhibitions are relaxed." He also deplored what he declared was a tendency in modern education to make everything as easy as possible for the student with "all thought of discipline scattered to the winds. The foremost requirement of our educational system is to discipline the mind and the body,'" he added.

The speaker advised the graduates not to cut short by any means their further education nor to be under he impression that they now possess enough knowledge for the rest of their lives. A university education, he said, is necessary for intelligent and reasonable living, emphasizing the importance of a wellrounded liberal educaton. "Only by remaining useful to yourself, your school, your neighbors your community and your religion will you achieve that which makes life a pleasant experience indeed," he advised.

GRADUATES

Graduates of the Sacred Heart Academy were: Sylvia L. Baranowsky, Olga P. Bilyk, Genevieve E. Bryski, Deilliea L. Demetrick, Victoria M. Dube, Anita Gazdewich, Julia S. Ilnisky, Eleanor M. Kokuruds. Anne Kowalyk, Nina Lukey, Anne F. Luzney, Anne Pawluk, Helen Senko, Pauline Sereda, Sister Dosithea, Sister Esther, Mary Shumay, Mary Stakiw, Celestine Thomas, Sylvia A. Yakimyshen, Katherine Zazula.

St. Joseph's College graduates were: Joseph Borsa, Dominic Burant, Michael Burtoway, William Byblow, Leo Chicilo, Gerald Cornish, Stanley Dudar, Arnold Ferance, Walter Feschuk, Stanley Hrabarchuk, Steven Hrynkiw, Michael Komaryk, Eugene Kristalovich, Carl Kuspira, Michael Marshak, Douglas McMurchy, Sylvester Michaluk, Raymond Moroz, Jack Murphy, Michael Mykytiuk, Michael Okrainetz, Metro Rohatensky, Nicholas Stasiuk, Emil Strytynski, Anthony Sytko, Raymond Wanhella and John Wengrowich.

Graduating honors were bestowed by His Excellency, Bishop Roborecki, D.D. assisted by Sister Cornelia, principal of Sacred Heart Academy and Brother Methodius, principal of St. Joseph's College, Sister Tarcisia, vice-principal of the Academy, and Brother Methodius announced the awards.

Valedctories were given by Miss Anita Gazdewich and Carl Kuspira. Choruses were presented by students of both the academy and college.

CARL KUSPIRA VALEDICTORIAN AT ST JOSEPH'S GRADUATION

Expression of appreciation for the academic, spiritual and community life training given while students of St. Joseph's College, for the friendship made and the provision for this training made possible by their parents or guardians, was ably expressed by Carl Kuspira in the valedictory address on behalf of the graduates, given Sunday at the commencement exercises in the Roxy Theatre.

"As the river oftime bears us forward on its swift course, it leaves on the banks behind us experiences forever past,'" said Carl, 'so today will soon be behind us— and so, too, our high school life; for we, graduands of '52 will soon join the increasing host of those who have gone before us and will be former students of St. Joseph's College. Then we will have branched from one common road to many that lead in diverse directions to different stations in life. New responsibilities and privileges, varying degrees of hard work and pleasures, discouraging defeats and

exultant successes ,each one of us knows and accepts in advance these phases of adult life. We also appreciate the definite training and virtue that such a transition demands.

"It is for this reason that we appreciate now. more than words can express, our training of the last few years, not only in the three R's' but in such things of relatively greater importance as the 'three H's — healthy mind, healthy body, healthy morals. These have been learned not only in the classrooms, but on the sports field, in the students' government and club activities, in the Cadet Corps, in the atmosphere of religious theory and practice in daily life. With this training, we should be equipped to direct our acts throughout life's journey towards that true success which lies in the happiness obtained when one serves God and neighbor to the very best of his ability.

"To those who have furnished us with the equipment for our journey, we express our profound gratitude To you, beloved parents, we pledge our future as a monument to the care. love and expense you have lavished on us since birth. It is to the energy, understanding, patience and selfsacrifice of the Brothers that we owe the progress we have made up to this day. Considering the material they had to work with, and on, it must have demanded their best, and they gave it unstintingly, firmly and perseveringly.

"To account for bonds and friendship woven in our College years that must soon be severed, there will remain a spiritual bond between us. It will manifest itself when some such nostalgia as a near-forgotten saying, an old tune, a name in the paper, a reunion or the sight of a familiar sweater brings back memories of common experiences flooding through our hearts to be relived for a short while.

"So then, at this, our formal parting, farewell St. Joseph's. to you and your complements — the Brothers, the students, the teams, the clubs, and classes, the chapel, the dining hall, the dormitory. Under the abuse of time and neglect, the memories of our days with you may diminish but, as quality varies inversely as quantity, they will become more precious as the years pass.

"Vale! Au revoir! Thanks for everything and may God bless you.'

A SPLASH FROM THE BLUE PACIFIC

(Continued from last issue)

Remembrance Day: November 25, 1951: The Choir with a lovely concert in memory of our heroes in the struggle for the autonomy of Ukraine.

Christmas Festival, December 13, 1951: Sunset Memorial Centre. Bing Crosby Auditorium. A three day festival with 18 city choirs participatng. St. Mary's Youth Choir being the only non-English choir of the bunch.We sing four Carols. The audience (some 2,000) demand more of this beautiful Ukrainian harmony-music. We go on an encore and sing two more. Their long applauding. shouting and stamping of feet show how greatly they enjoyed it. After the programme they shower us with complements, "Wonderful singing, What beautiful melodies, The best on the Programme". So we go home with the "cake", happy and contented. "How very nice", many may say. It is, and yet how many of us young readers, do fully realize and appreciate this beauty of our song. Poor little us, it takes the English to estimate it for us.

Carolling: Most clubs go carolling. I, too went carolling with many clubs, but this was somewhat different. Noteworthy is the fact hat he choir was divided into three groups, each forming an octave (two in each voice) with its own director. Each group too had 'some Joker' (and Brother, have we got some good ones) to add life and pep to the others of the party. But, although carolling was a lot of fun, what impressed me was the Real Christmas Spirit of the Vancouverite carollers, — that thought of what carolling stands for, to bring Christ-

mas Greeting —Happiness, Peace, Goodwill — to the homes you visit. I want to comment on this for I know many a carolling group that lose sight of this very thing, and after a few (Chrismas Cheers) to many. make carolling a series of house-parties.

St. Patrick's Concert, January 27, 1952: A concert given at St. Pat's Parish for our Friends of the Latin Rie. This kind of concert consists of three parts. First a short little talk on our rite and history. Then excerps from our Mass along with English interpretation. Then an intermission followed by Folk dancing, solos and duets. The last part is our National folk music again with interpretation in English. A lively folk number ends the programme with a bang. Such a concert not only familiarizes them with our rite and song, but also brings prestige to our culture and customs, creates respect and friendship. Several of these concerts have been given already, all with wonderful success.

The Social life for a Vancouver U.C.Y.'er looks something like this. A get-to-gether and whist-drive every Tuesday night. A very good attendance. You should try it. Works swell. Oh, yes! Vancouverites are sharks at cards. But no poker on the premises. Not while Frank Pidruchney is in charge. No sir.

Every Wednesday, Ukrainian lessons for all willing members, singing rehearsals and in the near future, for all interested, Folk Dancing. Eddie Matsala, a grad. from St. Joseph's, Yorkton, and a recent arrival here has somethng up his sleeve along this line.

New Year's Dance, December 31, 1951 was a big shun-dug. Hats. horns, balloons and at mid-night, hum, let's just say, all the trimmings. Go home at 2 o'clock and that morning, New Year's Day, singing High Mass. An example for many a U.C.Y. Club. **The Choir Banquet, and social Jan. 20, 1952** was also a great success.

And the future? Now, let's see. What shall we do? Well, for one, continue our Tuesday and Wednesday time-table. And then more concerts. They come up all the time. Oh, yes, there is this outing to the Fraser Valley for a bit of fresh air. The girls are about to have a three-day closed retreat. Hey! Boys, How about having one too. It does a world of good to get away from your daily worries and do some good peaceful thinking. How about it?

And then there is the Valentine Dance. The girls sort of suggested, you see, it being Leap Year.

And afer this? Well, on our next meeting we shall gaze into our crystal-ball and see what the future still has in store for us.

And for you, Dear Readers and Fellow Clubs. I hope the future holds an active and prosperous season and a lot of success.

P. Stevens.

For Our Club's Information

(Continuation)

We allow a maximum of 20 minutes for a business session of a general meeting. This will be too much for a well managed club, once or twice a year, as on election day, and perhaps at the opening meeting when officers are installed there should be more time alotted to business.

1. This session opens with **Prayer.** The President asks the Spiritual Chairman to "Open with Prayer". The chairman will lead prayers or a hymn.

2. **Minutes** of the last meeting are read by the secretary, amended, or corrected and moved and seconded as in any club. (Business from these minutes is handled in Old Business).

3. Any **important letters** to the club can be read now. However, the Business Committee will usually answer these.

4. The Secretary now reads, one by one, the motions passed in the Business Meeting. One by one, they are voted on for approval by the whole meeting and business arising from them is discussed.

5. It is important to have a **Roll Call.** This may be done by having on the wall a large chart which each member marks

when he comes in; or it can be done by passing lists to be signed. Occasionally it is good to read out members' names and ask them to answer. Stunts may be used to get attendance, e.g., persons may be asked where they were during the last meeting; or the members may be coupled with each two responsible for reminding each other to come.

6. The treasurer's report should be given at each meeting. Youth clubs shouldn't be used by a parish to raise funds for parish purposes, but they should have money to their own affairs. A membership fee of $1.00 is usual. Also there should be a plate for silver at lunch time to cover expenses. This will show some profit. Perhaps once a year money could be raised at a social or by some money raising activity. A club should be able to subscribe to the Dandelion and pay tuition and perhaps part of the board for two delegates to Dandelion College.

7. The four committees reports are entirely separate from the committee programs put on after business session is adjourned. These are any items of business not brought up at business meeting, that should be introduced now. They could be (1) a reminder from Spiritual Chairman that all members are asked to receive Holy Communion. not in a body, next Sunday. (2) a motion from Education Chairman asking for $5.00 to purchase a book for her programs, (3) an appeal from Apostolic Chairman for someone to help train altar boys, (4) an announcement by Social Chairman that a certain Social would be held (date), informal and $1.00 a couple.

8. **Old Business** consideres any matters in the planning stage in the club, matters not yet settled, or items brought up from minutes.

9. **New Business.** Here the ordinary members get a chance to take action. A member might say, "I move that our business committee make plans for a skating party in January"', or "I move that the President appoint a new refreshment committee as the old members were married last week". (Don't get us wrong. We want married people in these clubs but they should have a few weeks vacation after marriage).

10. Guests should always be introduced. Perhaps the Vice-President could be asked to always introduce guests and have them sign the Guest Book. It is also a good idea to watch Baptismal Days. The Spiritual Chairman could compile a list of these and announce them at this time.

11. The business session is now adjourned, the officers leave head table and go to various tables for the Scripture discussions.

We will publish a proposed agenda. However, any Business Committee can alter this to suit local needs. Note that it is in three large sections. Try to insist that the centre section is the most important. Discourage persons coming in late for it. Keep it on an hour. It is the most attractive part of the meeting, and it will be your big drawing card for new members. Actually, we know that the Scriptures discussion of the centre section is our most attractive feature. This has been proven by at least forty clubs, whch have used it for a year.

Here is our agenda:

A. Business Session. 8:10 p.m to 8:30 p.m

(1. Opening Prayer by Spiritaul Chairman.
(2. Minutes of last meeting.
(3. Correspondence.
(4. Reading minutes of Business Meeting.
(5. Roll call.
(6. Treasurer's Report.
(7. Committee business reports:
a. Spiritual. c. Apostolic.
b. Educational. d. Social.
(8. Old business.
(9. New Business.
(10. Introduction of guests
(11. Adjourn business session.

B. Program. 8:30 p.m. to 9:30 p.m.

(8:30 p.m. **Spiritual** Program.
(8:50 p.m. **Educational** Program.
(9:15 pm. **Apostolic** Program.

C. Social Hour.

(1. Sing-Song.
(2. Planned social activity.
(3. Refreshments.
(4. Dancing, visiting, games,
(5. Closing Hymn.

(To be continued.)

ІДЕОЛОГІЧНІ ОСНОВИ У.К.Ю.

(Прод. зі стор. 10)

ком на землі Папою Римським — тільки в іншому обряді, в іншій одежі, в нашій, українській одежі. Так, це наш великий святий ідеал — бути католиками, але католиками українцями. Отже маємо зберегти нашу молодь при нашій Українській Церкві. Та не тільки зберегти, але й зробити її пробоєвиками, сівачами тих великих ідей також між іншими, між тою молоддю, що збайдужніла до своєї Церкви,, й особливо між молоддю, що попала в інші табори, під вплив інших ідеологій.

Наша Церква, в тому головно ми, молодь, маємо перед собою велике завдання - післанництво. — З одної сторони ми можемо бути повновартісними католиками й поза латинським обрядом, а з другої сторони, можемо бути добрими католиками і не втратити своєї національности, ні свого обряду, ні своїх століттями освячених традицій. І саме того ми мусимо бути свідомі, саме цим ми повинні дорожити, як найбільшим скарбом — цею місією - післанництвом нашої Церкви в житті цілої Католицької Церкви, в житті народів Сходу і головно в житті нашого народу. Ця місія надає нашій Церкві й нашій ідеології особливого чару й особлившої вартости. У вірі ми рівні з іншими католиками світу, обрядом ми їх перевищаємо — перевищаємо б а г а т ством змісту і красою богослужень під кожним оглядом. Це не перебільшення. Нераз нам здається, що чуже краще,але це тільки тому, що чужі вміють так цінити своє, що це мимоволі впливає на нас; це також дуже часто тому, що про свій обряд ми так дуже, так дуже мало знаємо. Дуже часто чужі нам завидують нашого обряду і саме тому так щиро його поборюють. Коли б вони його мали, він був би найкращим у світі.

Наш у к р а ї н ський католицизм має не тільки благословення багатьох Папів Римських, але також і печать з високого неба, а це ті жахливі переслідування, ці великі жертви мук і крови, що їх міліони наших братів зложили на жертовнику любови й вірности правдивій Христовій ідеології. Його окрасою є ті непроглядні ряди мучеників, що йдуть через усі століття, головно ж через останні три століття історії нашої Церкви — від св. Йосафата, аж досі. В найтяжчі хвилини нашої історії на перший фронт, як головне заборало й як найсвятіша жертва, йшов наш католицизм. Так було за московських царів, так було під польським, хоч ніби католицьким володінням, так є й сьогодні під чоботом червоного царя і тут ніби-то між своїми. Візьміть котрийнебудь некатолицький часопис і побачите хто йде на перший вогонь — ми католики. Та цим не треба зражуватись. Така була доля Христа, така доля і Його Церкви. Це має бути для нас запевненням, що наше діло велике і що наша справа свята, Божа, що наші труди не йдуть на марно, що для такої справи варто жити, варто трудитись і терпіти, для такої справи варто навіть віддати в жертві життя.

Цей великий ідеал маємо виплекати в себе, в наших серцях, маємо його понести між інших, головно між нашу українську некатолицьку молодь. Не треба сторонити від неї, бо вона часто цьому невинна, що так далеко від цього святого ідеалу. Але треба нам подати їй помічну руку й привести до світла правди. Це і є та велика місія нашого українського католицизму.

Друга не менш важлива мета У. К. Ю. — це виховати своїх членів на свідомих українців. Проблема українства в Канаді — це одна з найпекучіших проблем нашого часу. Про неї багато пишуть, гово-

рять, шукають розвязки - відповіді. А тимчасом життя йде своїм ходом і силою свого походу витворює обставини, що їх конечно мусимо взяти до уваги такими, як вони є, а не такими, як ми бажали б їх бачити.

Живемо в чужому краю — все одно, чи ми тут родились, чи ні. (В "чужому" я розумію в "неукраїнському".) В Канаді ми творимо тільки маленьку меншину, не цілих три відсотки всього населення. Живемо серед чужих людей, що часто уважають нас за щось маловартісне, за людей нижчої раси, за громадян другої кляси. Своїх шкіл не маємо, в чужих іде плянова асиміляція. Вже силою цих обставин витворюється дуже часто почуття меншевартости, почуття якогось наче б сорому за наше походження, за наших батьків, за нашу історію, за нас самих. І це не тому, що воно так в дійсності є, але тому, що не знаємо самих себе, ні нашої історії, ні нашої культури, а як що й знаємо, то звичайно в неправдивому світлі, але в такому, в якому нам накидають люди, ворожі нашій сраві. Дуже часто на наші справи дивимось крізь чужі окуляри.

Тому завданням У. К. Ю. є дати нам пізнання нашої гідности, знання нашої історії, літератури, традицій, народнього життя, пізнання самих себе в правдивому світлі. А це світло дійсно ясне й гарне. Воно опромінює нашу історію і нас самих великою авреолею жертви і слави. На доказ нехай вільно буде мені навести кілька слів зі статті не-українця, але людини іншої народности, що дещо поцікавилась нашою історією і нашим життям. Це стаття в "Українських Вістях" п. Волтера Токера, провідника ліберальної партії в Саскачевані. Між іншим він пише: "Я студіював з великим зацікавленням історію України і літопис того великого народу наповняє мене великим подивом. Одним з видатних фактів є безупинна боротьба українського народу проти посягань азійської тиранії . . . Тоді як Европа була поглиблена в темних віках... то великі і славні українські князі — св. Ольга, Володимир Великий, Ігор, Олег та багато інших будували дійсно велику, поступову й демократичну державу на Сході. Київ з Печерською Лаврою і своїми високими школами став культурним осередком, з якого хрисиянство та освіта ширилися на всі сторони.

"Впродовж століть ваші письменники, поети, композитори й бандуристи вдержували світло свободи... Маю великий подив для Тараса Шевченка . . . якого твори стоять нарівні з творами найбільших поетів світу.

"Великі походи українських князів... стоять нарівні з найбільшими кампаніями в історії людства. Память ваших гетьманів Хмельницького, Мазепи і славних запорожських козаків буде служити безсмертним натхніннім для прийдешніх поколінь...

"Клоню свою голову в покорі й пошані коли роздумую над мучеництвом і переслідуванням вашої Церкви тепер під совітським режимом. Безперервна г е р о й ська боротьба підпольної армії УПА... є запевненням для вільного світу, що воля мусить прийти і прийде."

Коли тільки поглядове простудіювання нашої історії викликає подив у не-українців, то що повинно воно викликати в наших серцях, в нас дітей того народу? Через те пізнання своєї історії і життя зродиться у нас пошана до всього що рідне, що українське. Та не тільки пошана, але й любов, велика, гаряча любов, що дала б нам силу всюди і завжди признаватись до українства, його боронити і ним жити завжди, між своїми і між чужими.

У цій нашій національно - освідомній праці мусимо поставити також ясні і тверді засади-напрямні. Перша з них — це те, що українець ніколи не відрікається свого походження, своєї національної прина-

лежности, головно не зміняє свого прізвища. Хоч так багато говориться про асиміляцію, хоч іде така завзята пропаганда за нею, фактом є, що в Канаді ще нема засимільованих українців. Може є вже багато таких, що не знають писати, чи читати по українськи, є і такі, що їм вже тяжко приходиться цею мовою говорити, може найдуться такі, що вже мало її розуміють, але нема таких українців, що не знали б того, що вони українці, що не знали б свого походження. І коли хтось не може вже сказати що він українець, то скаже, "ай ем юкрайніян", але таки скаже і буде гордий з того.

Друга справа, — це наша мова. Правдою є, що ми назагал говоримо по англійськи, навіть тоді коли знаємо українську мову. Та це не мусить бути доказом, що ми тої мови не любимо, чи її соромимося. Отже завданням У. К. Ю. є дати нам знання нашої мови і поглибити любов до неї. Тому з засади всі збори переводяться в українській мові, всі члени говорять по українськи. Ведуться теж курси для молоді, щоб це знання української мови скріпити й поглибити. Мова, це дуже важлива справа і її не можемо занедбувати, бо це найсильніший засіб у боротьбі з асиміляцією. Але мусимо тут сказати також, що мова, — це не те саме, що нація, що нарід. Не можна сказати, що хто не знає своєї мови, то він дикун, то він не українець. Бо є багато людей, що знають навіть добре українську мову, наприклад підсовітські жиди, а про-те вони не стали укарїнцями. З другої сторони — наприклад айриші зовсім затратили свою мову, але не затратили свого національного почування, ні своєї державницької традиції. Завданням У. К. Ю. не є відкидати нашу молодь як пропащу тому, що вона не знає української мови, але виробити її у своїх рядах на свідомих українців католиків, а в справі мови зробити все, що ще дасться зробити.

Дальша основа, — це те, що кожний член У.К.Ю повинен бути українським патріотом. Але той наш патріотизм мусить основуватися завжди на християнських католицьких засадах. Тому не може бути в ньому нічого, що противиться божим, чи природним законам, як також християнській моралі. У.К.Ю. загорільців не виховувало і виховуати не буде. Так як наше католицтво мусить бути наскрізь українським, так і наш український патріотизм мусить бути наскрізь католицьким.

Третя мета й основна засада нашої ідеології — це канадийський патріотизм. У.К.Ю. має виховати нас на повновартісних громадян Канади. Правда, на канадийських громадян виховують нас школи й все наше довкілля, але це виховання не повне, воно однобічне. Воно робить з нас звихнених, неповновартісних людей. Наше довкілля нас обезцінює, принижує, як ми кажемо: дискримінує. І цьому якраз мусимо протидіяти, мусимо боротись проти дискримінації, боротись за право бути повновартісними громадянами не ітльки перед собою і перед правом,але й перед нашими співгромадянами інших народностей. Ми мусимо переконати їх, що ми свідомі своєї вартости та своєї гідности і свого права. Треба їх змусити признати, що ми в Канаді маємо право бути українцями, як вони моють право бути айришами, шкотами, англійцями, французами, чи ким іншим. І не тільки що маємо право, але що на це ми заслуговуємо, бо ми перед Канадою маємо не менші а може й більші заслуги як вони. Право до цього дають нам ці великі осяги за час нашого 60-літнього побуту в Канаді, вклад нашої праці в її розбудову, наші жертви і наша кров, пролита в її обороні. У минулій війні кожний десятий українець служив при канадийських збройних силах. Ко-

(Прод. на Стор. 24)

М. Товтрович.

НА ФАРМУ

Було нас вдома двох — брат і я. Мали ми фарму — добру, рівну, чистеньку, ані тобі хабазу одного, а хочаб і на лік, так не було. І хату мали ми гарну, край дороги на горбочку стояла, от так коли іти на полудне, то по правій руці. За хатою город і садочок був невеликий, а далі вже фарма та й фарма. Не так, як кажуть, у Старім Краю було, що таке те поле було вузесеньке, що й конем не було куди навернути. Тут того поля багато, багато ще й облогом стоїть.

Перед хатою у нас було подвіря чистеньке, бо наші мама все по старокрайовому — замітай, кажуть, тай замітай.

(Продовження на окладинці)



КАРНАВАЛ УКЮ В ЕДМОНТОНІ (1. 6. ц.р.) — Сидять зліва доправа: Джун Юсик, Мондер; кор лева Евелина Сич, Равнд Гил - Калмар; маленька Іванна Боднар з Едмонтону; Оля Сумка, Редвей Стоять зліва доправа: Марія Скублена, Стар-Скаро-Лемонт; Єлисавета Ґнира, Іннісфрі; друга кня гиня Марґарита Івасюк, Борщів; перша княгиня Лелійка Мороз, Едмонтон; Вікторія Семотю Веґревил; Оля Качмар, Новий Київ. Бракують на знимці: Марія Дибська з Едмонтону і В. Ісаї

З ВЕСНЯНИХ КАРНАВАЛІВ

(1 Контестантки карнавалу парохії св. Йосафата в Едмонтоні: Оля Федун, Оля Пилипюк — королева; — Стефанія Щерба. Коронацію переводив п. І. Ісаїв.

(2 Контестантки карнавалу парохії Пресв. Евхаристії в Едмонтоні: Сидять: М. Китура, Д. Стрембіцька — королева. Стоять: Д. Головата, А. Козловська. Бракує: А. Дацюк, О. Дакус.





ІДЕОЛОГІЧНІ ОСНОВИ У.К.Ю.

(Прод. зі Стор. 21)

ли б таксамо поставились громадяне інших народностей, то Канада мала б майже півтораміліонову армію. Ця охота наших хлопців до військового діла, — це ще один доказ, що в наших жилах пливе кров княжих дужинників і славних лицарів запорожських козаків. Так, нам треба наче змусити наших співгромадян інших національностей признати нам рівновартість у всьому і назавжди, і то нам таким, якими ми є, з нашим походженням, з нашою кульурою, з нашими іменами й традиціями.

Ми не думаємо ізолюватись від загально канадийського життя, але навпаки — вливаємо в нього все, що в нас гарне й велике — прикмети нашого духа й цінноші нашої культури, щоб так витиснути на ньому незатерті сліди нашого українського життя. Бо тільки тоді, коли наше життя матиме місце, і то почесне місце, в загально - канадійському житті, зможемо ми назвати Канаду нашою батьківщиною. Інакше вона все ще буде для нас ніби чужиною.

Наш патріотизм — це українсько-канадийський патріотизм, опертий на засадах католицького життя. Ця велична гармонійна синтеза католицизму, українства й канадійства становить саме головну базу нашого світогляду, нашої ідеології—ідеології Українського Католицького Юнацтва.

На цьому властиво я міг би й закінчити свою доповідь. Але щоб ці ідеали насвітлити практичним життям, хочу сказати ще дещо про працю наших відділів у їх змаганні до великої мети.

Зовсім правильно У. К. Ю. на своїх сходинах кладе велику вагу на наше релігійне, католицьке вироблення. Різні дискусії, конференції, реколекції, доповіді наших духовних асистентів дають нам змогу пізнати наше релігійне життя, а знова сповіді, спільні святі Причастя, проказування вервиці дають нам нагоду це життя практикувати й поглиблювати. Під цим оглядом стан наших відділів є більш як задовільний, зате свідомість нашого українського католицтва лишає ще дещо до бажання, чого доказом хоча б і те, що дехто з молоді волить іти до чужих церков, чи в них вінчатись. Одне можу вам сказати певно, що українське серце не знайде спокою і вдоволення ніде як тільки в нашій Українській Католицькій Церкві. В цій справі мусимо повести ще відповідну акцію.

Також багато праці поклала наша організація над національним освідомленням нашої молоді та над вивченням рідної мови. Курси, різні імпрези, контести красномовства, вистави пес, хори, різні публичні виступи, це той величезний вклад праці над нашим національним освідомленням. Та це ще далеко не все, що треба би і що можна б зробити. Маю тут на думці вивчання нашої мови, нашої літератури й історії на наших сходинах. Щоб так як маємо релігійну частину сходин, щоб так також мали ми призначений час на українознавство, щоб наші сходини були наче такими безперивними курсами, де виробляється і наша національна свідомість.

Найменше мабуть зроблено в справі нашого включення в загально - канадійське життя. Головне поле, де ми найлекше можемо змагатись з нашими суперниками і показати їм нашу вартість, це спорт. Тільки тоді, як переможемо, як просто їм зпід носа заберемо трофеї - нагороди, і заберемо в імя нашого українсько-канадійського патріотизму, ми наче змусимо їх подати нам руку як рівноправному партнерови. Мушу на цьому місці зложити признання новоприбулій молоді, що вона скоріше підхопила цю справу і винесла українське імя на спортові арени Канади. Вправді, це зпочатку зроблено може в дещо різкий спосіб — бо українці виступали як чужинці, а не як канадійці,

але це поволі наладнуєтйся. На жаль, ми за ввесь час існування У. К. Ю. не спромоглися створити власну спорову ліґу, ані не включились у загально - канадійське тспорове життя, коли не вчисляти тих кількох спроб наших едмонтонських бейзболових дружин, що брали й беруть участь у змаганнях за чашу Едмонтону. Спорт — це дуже важлива справа в нашій організаціїї, та її на жаль, присвячено досі найменше уваги. А тимчасом інші плекають спорт і забирають нашу молодь до себе.

Цих кілька думок у справі нашої діяльноси піддаю з'їздові під увагу і вірю, що в цьому напрямку будуть зроблені відповідні постанови. Та не самі тільки постанови, але й велика, щира праця для добра нашої молоді й нашої організації, на славу Богові й нашій новій батьківщині — Канаді.

На Фарму

(Продовження зі стор. 22)

Добре було їм колись замітати, як їх подвіря було таке маленьке, а то тут замітай, аж тобі спина тріщить і нема тієї роботи ні перед тобою, ні за тобою. По другому боці подвіря стоїть стайня, а в ній дві парі коней — карі і гніді. Десь люди по імені коней кличуть, але наші тато ні. Кінь, кажуть, не чоловік, щоб його христити, так ми й називаємо їх тільки карими і гнідими. За стайнею тягнуться інші господарські будинки, а в них і коло них багато всякої тварини і дробу. Збоку стайні була шопа на господарські знаряддя: плуг, жниварка, сівалка, борони, культіватори, словом всьо що потрібно в господарстві. А всьо то було у взірцевому порядку, всьо на свойому місці, що й в ночі напотемки знайшовби. Це вже тато такий лад всюди тримали. Вчіться, кажуть було, по старокрайовому про все дбати. Не дивіться, що тут є всього доволі, бо може прийти час, що й найконечніших речей, навіть кусника хліба не буде. Пильнуйте всего, як ока в голові, шануйте кожну річ, то добре вам буде жити в світі, а ми любили свого тата тай робили всь після їх вказівок. Всюди в нас порядок, всюди лад, що вже хто проходить, чи проізджає то таки дивується. Така то була наша фарма. Любили ми її і добре нам було.

Аж раз якось під кінець жнив кажуть тато до мене — а що, сину, будеш тепер робити? Ти вже школу скінчив, то чи будеш на фармі господарювати, чи може хочеш дальше вчитися? Я почервонів таки трішки тай кажу — та я хотівби далі вчитися, тільки не знаю, чи буде як, бо то вже до міста треба їхати, а там життя дороге. (В нашій школі тільки вісім ґрейдів було, а далі, то вже до міста треба було їхати.) Ну, цим ти вже, кажуть, не журися, добре що є охота до науки. Не будете ж ви так ціле життя на тій фармі сидіти, як ми старі. І взяли тай продали фарму і перейшли жити до міста.

Тепер тато працюють у фабриці, мама то в хаті то вгороді щонебудь роблять, господарки домашньої пильнують, а ми до школи ходимо. Живемо якось і не так то зле нам, та всеж таки за фармою скучаємо. Там було вийдеш літом на фарму, пісню заспіваєш, аж луна піде гаями, наче з вітром у перегони летить. Здається, щой пташенята твою пісњ підхоплють на савої бистрі крила, на свої ніжні голосочки. Там трава шовком-оксамитом підноги стелиться, а свіжий воздух виповняє твої груди, аж по самі береги, наче ріка своє русло, по великій зливі. Всьо таке близьке, всьо таке рідне, дороге, всьо тебе знає, до тебе говорить, всміхається, кожна травичка, кожна комашка, навіть комар якось більше мелодійно гомонить свою пісню . . . .

А тут? . . . Тут вже не те, тут місто. І заспівати годі, навіть так от тихо тихесенько, тільки під носом, бо злядаються зараз на тебе. І трава тут не така — стрижена як щітка й порохами присипана, дарма, що так часто її миють-поливають, та не вмити їм її так, як вмиває зимна рання роса, як озолотить сходяче сонічко, а буйний вітер розчеше. І повітря тут важке, задимлене й сонічко не так світить, так начеб давно вже свого ясного личка не вмивало, бо в чімже його вмити? І цілий світ якийсь не той, — не той тай годі.

На фармі було вийдеш вечером сядеш десь небудь, чи приляжеш, то начеб ти в море краси потонув. Всюди тихо, наче в якій зачарованій, казковій країні й тільки

легіт вечірній пестить осикові листочки, тільки коники пільні вигравають свою мелодію — на добраніч. А глянеш по небозводі, звідусіль дивляться на тебе, всміхаються, ясні зорі, манять тебе у далекі незнані простори всесвіту. І ти йдеш думкою і зором ві однієї зорі до другої, а кожна з них тобі говорить про безмежну вічну красу, пр вічне щастя. І забуваються щоденні журби, болі, а душу сповиває тихий мир-спокій. Ех, цілу ніч просидівби.

. . . А тут? . . . глянь сюди, стіни, глянь туди, стіна й тільки в тебе того неба, що прямо над головою, а й воно чуже, не вмите. Закрили люди небо зперед своїх очей, тай забули за нього. Забули за добро красу, за вічність.

Тяжко й нулно жити в місті, так жити треба. Та всеж таки я потішаюсь тою думкою і тою милою надією, що в часі ферій, хоч на тих кілька місяців я таки поїду — поїду на фарму.